

ἀληθείας τοῦ συμβεβηκότος αὐτοῦ, ἂν ἔστεργε νὰ πράξῃ ὡς ἔμελλε νὰ τὸν εἴπῃ. Ὁ Σουλτάνος, συγκατανεύσας, ἐδιωρίσθη πρῶτον νὰ σταθῇ πλησίον εἰς εὐμεγέθη τινὰ πύθον νεροῦ, ἔπειτα δὲ, περικυκλωμένος ὢν ἀπὸ τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ, ἐπροστάχθη νὰ καταβυθίσῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν νὰ τὴν ἀνασύρῃ ἔξω. Προθύμως ἐτίναξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕδωρ ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ πάραυτα εὐρέθη εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ τινὸς ἐπὶ τῆς παραλίας! Ἀμέσως ἤρχισεν ὁ ταλαίπωρος νὰ ἀφρίζῃ κατὰ τοῦ διδασκάλου διὰ τὸ ἄπιστον καὶ πανοῦργον τοῦτο μάγευμα· τέλος ὁμοῦ, γνωρίζων ὅτι ὁ θυμὸς δὲν ὠφελοῦσε τίποτε, ἐβάλλθη εἰς τὸ νὰ διαλογίζεται πῶς νὰ κερδαίνῃ τὰ πρὸς ζωὴν εἰς τὴν ξένην καὶ ἄγνωστον ταύτην χώραν. Ἐπρόσδραμε λοιπὸν εἰς τινὰς ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἶδεν εἰς γειτονικὸν τι δάσος· καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν πλησιεστέρην πόλιν, ἐνυμφεύθη ἐκεῖ, μετὰ διαφόρους ἀνδραγαθίας, ὠραιοτάτην καὶ βαθύπλουτον γυναῖκα. Μὲ ταύτην δὲ συνεκατοίκησε τόσον πολὺν χρόνον, ὥστε τοῦ ἐγεννήθησαν ἕξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὶ καὶ ἑπτὰ θυγατέρες. Καταντήσας εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν μετὰ ταῦτα, ἠγαγκάσθη νὰ κάμῃ τὸν βαστάζον διὰ νὰ πορίζεται τὰ ἀναγκαῖα. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, ἐνῷ ἐπεριπάτει μόνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, τοῦ ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν πολλὰι μελαγχολικαὶ σκέψεις περὶ τῆς προτέρας καὶ παρούσης αὐτοῦ καταστάσεως, καὶ εἰς εὐλάβειαν παρακινήθεις, ἐξεδύθη μὲ σκοπὸν νὰ λουσθῇ, ὡς συνειθίζουσιν οἱ Μωαμεθανοὶ πρὶν εἰπωσὶ τὰς προσευχὰς των.

Ἐβυθίσθη λοιπὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ μόλις, ἀναβάς ἕξ αὐτῆς, ὑψωσε τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, καὶ εὐρέθη στεκόμενος πλησίον τοῦ πύθου, τοὺς μεγιστᾶνας τῆς αὐλῆς του ἔχων ὀλόγυρα, καὶ τὸν ἅγιον ἄνδρα εἰς τὸ πλευρόν του. Εὐθύς ἐπέπληξε τὸν νομοδιδάσκαλον, διότι εἶχε προδώσει αὐτὸν εἰς τόσον μακροχρόνιον ἀθλιότητα καὶ δουλείαν· ἀλλ' ἐξεπλάγη θαυμασίως, ἀκούσας ὅτι ἡ κατάστασις, περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλει, δὲν ἦτο παρὰ ὄνειρον καὶ ἀπάτη· ὅτι δὲν εἶχε μετασαλεύσει ἐκεῖθεν ὅπου τότε ἐστέκετο· καὶ ὅτι εἶχε μόνον καταβυθίσειν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀμέσως τὴν ἐχβάλεν πάλιν.

Ὁ Μωαμεθανὸς διδασκαλὸς ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην νὰ διδάξῃ τὸν Σουλτάνον, ὅτι εἰς τὸν Θεὸν τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ, καὶ ὅτι Ἐκεῖνος, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου χίλια ἔτη δὲν εἶναι παρὰ ὡς μία ἡμέρα, δύναται, ἂν ἀγαπᾷ, νὰ κάμῃ μίαν ἡμέραν, ἢ καὶ ἕν λεπτὸν, νὰ φαίνεται εἰς ὁποιοῦνδήποτε τῶν πλασμάτων αὐτῶν ὡς χίλια ἔτη.

Ἀφίνων εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ παραβάλλῃ τοὺς ἀνατολικοὺς τούτους μύθους μὲ τὰς ιδέας τῶν δύο μεγάλων ἐκείνων φιλοσόφων, τοὺς ὁποίους ἔφερα εἰς μαρτυρίαν, περιορίζομαι ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ παρακαλέσω αὐτὸν νὰ στοχασθῇ, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐκτείνωμεν τὴν ζωὴν ἐπέκεινα τῶν φυσικῶν αὐτῆς ὁρίων, ἐπιμελῶς εἰς μάθησιν καταγιγόμενοι.

Τοῦ σοφοῦ αἱ ὥραι μακρύνονται ἀπὸ τὰς ιδέας του, αἱ δὲ τοῦ μωροῦ ἀπὸ τὰ πάθη του. Τοῦ μὲν ὁ καιρὸς εἶναι πολὺς, διότι ἀγνοεῖ τί νὰ τὸν κάμῃ· τοῦ δὲ, ἐπειδὴ διακρίνει πᾶσαν στιγμὴν αὐτοῦ μὲ χρησίμους ἢ διασκεδαστικοὺς λογισμοὺς· ἢ, μ' ἄλλα λόγια, ἐπειδὴ ὁ μὲν εὐχεται πάντοτε νὰ φεύγῃ· ὁ δὲ πάντοτε τὸν ἀπολαύει.

Πόσον διαφόρως θεωρεῖ τὴν παρελθοῦσαν ζωὴν ὅστις ἐγήρασε μανθάνων καὶ σοφισόμενος, ἀπὸ τὸν ὅστις ἐγήρασεν ἀμαθῆς καὶ ἀνοηταίνων! Οὗτος ὁμοιάζει κύριον ἀκάρπου γῆς, ἢ ὁποία τὸν παριστάνει γυμνοὺς μόνον λόφους καὶ πεδιάδας, ἀνωφελήτους καὶ ἀκαλλωπίστους· ἐκεῖνος βλέπει ὠραῖον καὶ εὐρύχωρον πεδῖον, καταμερισμένον εἰς τερπνοὺς κήπους, εὐθαλεῖς λειμῶνας, καρποφόρους ἀγρούς, καὶ μόλις δύναται νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα εἰς ἕν μέρος τῶν κτημάτων αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν καλύπτεται μὲ ὠραῖόν τι φυτόν ἢ ἄνθος.

Ο ΜΕΓΑΣ Ἄγγλος φιλόσοφος, Ἰσαὰκ Νεύτων, εἶχε διάθεσιν πραοτάτην. Μίαν ἡμέραν, ἐκβάς ἀπὸ τὸ σπουδαστήριον αὐτοῦ, ἔτυχε ν' ἀφήσῃ μέσα σκυλίον τι, τὸνομα Ἀδάμαντα. Ὁ σταθερὸς, ἀπεριέργος δ' οὗτος ἀκόλουθος τῶν ἐρευνῶν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, ὑπῆγεν εἰς τὴν μέσην τῶν χαρτίων, καὶ ἐρόμπε κάτω ἀναμμένον τινὰ λύχνον, ὅστις ἔκαυσε τοὺς σχεδὸν τελειωμένους κόπους χρόνων τινῶν. Ὁ αὐθῆντης του, ἐπιστρέψας, ἐθεώρησε μὲ ἄκραν λύπην τὸ γενόμενον. Ἀλλὰ, μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν, μόνον ἐφώνησεν, «ὦ, Ἀδάμας! Ἀδάμας! ὀλίγον γνωρίζεις πόσον μεγάλην ζημίαν ἔκαμες!»

ΚΑΤΑ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1837 ἐγεννήθησαν εἰς Ἀθήνας 54 βρέφη, 32 ἀρσενικά, καὶ 22 θηλυκά. Ἀπέθαναν δὲ 53 ἄνθρωποι, ἄρρενες 20, γυναῖκες 33. Ἐκ τῶν ἀποβιωσάντων, 31 ἦσαν κάτω τῶν δύο ἐτῶν· 6 ἀπὸ 2 ἕως 12 ἐτῶν, 8 ἀπὸ 12 ἕως 30 ἐτῶν, καὶ 8 ἀπὸ 30 ἕως 70 ἐτῶν.

Το φῶς τῶν δικαίων ἐκλάμπει· ὁ δὲ λύχνος τῶν ἀσεβῶν σβέννυται.—ΣΟΛΟΜΩΝ.